

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jitky Denemarkové a soudců Mgr. Patricie Adamičkové a Mgr. Pavla Freiberta ve věci

žalobkyně: **AUTOCONT a.s.**, IČO 04308697
sídlem Hornopolská 3322/34, 702 00 Ostrava - Moravská Ostrava
zastoupená advokátem doc. JUDr. Bc. Tomášem Gřivnou, Ph.D.
sídlem Revoluční 1044/23, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2 - Nové Město
jednající prostřednictvím Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o zaplacení 7.115.247,51 Kč, k odvolání žalobkyně a žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 15. května 2020, č. j. 42 C 55/2017-260,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně **se** ve vyhovujícím výroku I. o věci samé co do částky 13.455,20 Kč spolu s úrokem z prodlení z této částky ve výši 8,05 % ročně od 6. 3. 2017 do zaplacení, v zamítavém výroku II. o věci samé co do částky 6.223.109,21 Kč spolu s úrokem z prodlení z této částky ve výši 8,05 % ročně od 6. 3. 2017 do zaplacení a v zamítavém výroku III. o věci samé **potvrzuje**.
- II. Rozsudek soudu prvního stupně **se** v zamítavém výroku II. o věci samé co do částky 164.742,26 Kč s příslušenstvím **mění** tak, že žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni částku 164.742,26 Kč spolu s úrokem z prodlení z této částky ve výši

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Horáčková.

8,05 % ročně od 6. 3. 2017 do zaplacení, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

- III. Rozsudek soudu prvního stupně **se** v zamítavém výroku II. o věci samé co do úroku z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 291.231,88 Kč od 24. 8. 2018 do zaplacení **ruší** a řízení **se** v tomto rozsahu **zastavuje**.
- IV. Rozsudek soudu prvního stupně **se** v zamítavém výroku II. o věci samé co do částky 675.523,94 Kč spolu s úrokem z prodlení z této částky ve výši 8,05 % ročně od 6. 3. 2017 do zaplacení a ve výroku IV. o náhradě nákladů řízení **ruší** a věc **se** v tomto rozsahu **vrací** soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalované zaplatit žalobkyni částku 51.872,10 Kč spolu s úrokem z prodlení z této částky ve výši 8,05 % ročně od 6. 3. 2017 do zaplacení a z částky 291.231,88 Kč od 6. 3. 2017 do 24. 8. 2018, to vše do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok I.), zamítl žalobu v části, v níž se žalobkyně domáhala vůči žalované zaplacení další částky 7.063.375,41 Kč spolu s úrokem z prodlení z této částky ve výši 8,05 % ročně od 6. 3. 2017 do zaplacení a z částky 291.231,88 Kč od 24. 8. 2018 do zaplacení (výrok II.), dále zamítl žalobu i v části, v níž se žalobkyně domáhala vůči žalované zveřejnění omluvy v tištěné a elektronické verzi tam specifikovaných periodik (výrok III.), a konečně uložil žalobkyni povinnost k náhradě nákladů řízení žalované ve výši 3.117,12 Kč (výrok IV.).
2. Rozhodl tak o žalobě, jíž se žalobkyně domáhala vůči žalované náhrady škody a nemajetkové újmy vzniklé jí v důsledku nezákonného trestního stíhání zahájeného usnesením Policie České republiky, Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality, Služby kriminální policie a vyšetřování, expozitury Ostrava, oddělení Olomouc, ze dne 31. 8. 2015, č. j. OKFK-1068-1231/TČ-2012-252503, podle kterého se měla dopustit trestných činů sjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle ustanovení § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. c), odst. 3 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „TrZ“), zneužití pravomoci úřední osoby podle ustanovení § 329 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a) TrZ, a zvláště závažného zločinu účasti na organizované zločinecké skupině podle ustanovení § 361 odst. 1 alinea druhá TrZ, zločinu sjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle ustanovení § 256 odst. 1, odst. 2 písm. c) TrZ v souběhu se zvláště závažným zločinem poškození finančních zájmů Evropské unie podle ustanovení § 260 odst. 1, odst. 5 TrZ ve spolupachatelství podle ustanovení § 23 TrZ a ve prospěch organizované zločinecké skupiny jako její člen podle ustanovení § 107 odst. 1 TrZ. Již před zahájením tohoto trestního stíhání byla na základě 2 příkazů soudce Okresního soudu v Olomouci k prohlídce jiných prostor a pozemků ze dne 15. září 2014, č. j. 0 Nt 2536/2014-6 a č. j. 0 Nt 2534/2014-6, provedena dne 30. 9. 2014 prohlídka prostor pronajatých žalobkyní na adrese Hornopolní 3322/34, Ostrava a Koželužská 945/31, Olomouc. Současně se zahájením trestního stíhání policejní orgán rozhodl o zajištění peněžních prostředků ve výši 183.031.891 Kč jako náhradní hodnoty. Poslední z vydaných usnesení o zajištění finančních prostředků bylo zrušeno usnesením doručeným žalobkyni dne 14. 10. 2015, usnesení o zahájení trestního stíhání pak bylo zrušeno usnesením doručeným žalobkyni dne 14. 3. 2016. V souvislosti s tímto trestním stíháním se žalobkyně domáhala jednak zaplacení částky 1.234.955,45 Kč vynaložené na odměnu a náhradu hotových výdajů advokáta při obhajobě žalobkyně. V souvislosti se zajištěním peněžních prostředků byla žalobkyně nucena zajistit si náhradní možnosti financování, neboť jí byly zamezeny možnosti čerpání úvěrů a po dobu od 7. 9. do 14. 10. 2015 byla zbavena možnosti disponovat s částkou 183.031.891 Kč. Za tím účelem jednak sjednala úvěr od svého akcionáře AutoCont Holding a. s., za nějž na úrocích zaplatila 225.005 Kč, a jednak byla nucena vyžádat předčasné splacení úvěru od svého dlužníka AutoCont SK a. s., v důsledku čehož přišla o předpokládaný (původně sjednaný) úrokový výnos 16.587,59 EUR. Trestní stíhání mělo za

následek i nemajetkovou újmu na straně žalobkyně, která byla stíhána pro zvláště závažný zločin, byla u ní provedena prohlídka jiných prostor, žalobkyni hrozilo uložení trestu propadnutí majetku, peněžitý trest, zákaz plnění veřejných zakázek, účasti v koncesním řízení nebo ve veřejné soutěži a uveřejnění rozsudku, což by mělo dopady na samotnou existenci žalobkyně. Zasaženo bylo renomé žalobkyně, její postavení v očích obchodních partnerů i veřejnosti, byla poškozena její důvěryhodnost, čelila riziku odstoupení od již uzavřených smluv ze strany stávajících obchodních partnerů a byla znevýhodněna i v dalších zadávacích řízeních a kontraktačních jednáních. V neposlední řadě došlo i k medializaci dané kauzy ze strany všech významných internetových i tištěných médií. Žalobkyně v té souvislosti žádala peněžitou satisfakci v částce 5.499.000 Kč, kterou vyčíslila jakožto částku po 500 Kč za každého ze svých 611 zaměstnanců. Nadto žalobkyně požadovala po žalované rovněž omluvu ve znění, které bylo v rámci podané žaloby blíže specifikováno, text omluvy měl být zveřejněn v žalobkyní konkretizovaných periodikách. Žádost žalobkyně o předběžné projednání nároku byla u žalované podána dne 5. 9. 2016, ve lhůtě 6 měsíců však nebyla projednána. Teprve po podání žaloby byla uhrazena částka 291.231,88 Kč představující náklady obhajoby, v tomto rozsahu následně žalobkyně vzala svou žalobu zpět a řízení bylo zastaveno usnesením soudu prvního stupně ze dne 13. 11. 2018, č. j. 42 C 55/2015-135.

3. Žalovaná s podanou žalobou nesouhlasila a navrhla její zamítnutí. Pokud žalobkyně odvozovala svou škodu (újmu) z příkazů soudce Okresního soudu v Olomouci, na jejichž základě došlo k prohlídce jiných prostor pronajatých žalobkyní, pak k jejich vydání došlo téměř rok před zahájením trestního stíhání žalobkyně a tyto příkazy nebyly jako nezákonné zrušeny. Žalobkyni proto nemůže náležet jakákoli náhrada v souvislosti s úkony, které byly činěny před zahájením jejího trestního stíhání. Dále žalovaná nesouhlasila s vyšší požadované náhrady nákladů obhajoby s tím, že žalobkyně nesprávně vypočetla výši odměny za úkon (trestní sazba u žádného z předmětných trestných činů nepřesahuje 10 let a ustanovení § 108 TrZ nelze použít, neboť u žalobkyně uložení trestu odnětí svobody nepřipadá v úvahu). Za nesprávné považovala rovněž zvýšení odměny na trojnásobek paušálně u všech úkonů. Za spornou označila též účelnost vykonaných úkonů, zejména řady porad advokáta s klientem, jejichž množství je nestandardní. Na náhradě nákladů řízení proto žalovaná po podání žaloby uhradila žalobkyni částku 291.231,88 Kč. Co se týče žalobkyní uplatněné škody, spočívající v úrocích z úvěru a ušlého zisku, spočívajícího v úrocích z předčasně splaceného úvěru, namítala žalovaná, že žalobkyně nedoložila použití prostředků z předmětného úvěru, jakož ani nemožnost řešit věc jiným způsobem. V souvislosti s nemajetkovou újmu žalovaná nesouhlasila především s časovým vymezením období, po které mělo trestní stíhání na žalobkyni působit; pro jeho počátek je rozhodující doručení usnesení o zahájení trestního stíhání. Samotná doba trestního stíhání v trvání 7 měsíců pak je relativně krátká. Předmětná trestní věc je sice závažná, na druhé straně však šlo v zásadě jen o to, zda může být žalobkyni přičítáno jednání jednoho jejího zaměstnance. Peněžitě zadostiučinění má místo tam, kde se konkrétní zásah do nemajetkové sféry účastníka vymyká běžnému stavu nejistoty plynoucímu z každého trestního stíhání, žalobkyně však žádnou konkrétní újmu přesvědčivě netvrdila. Poskytnutí omluvy proto v případě žalobkyně představuje dostatečnou satisfakci, nikoliv však prostřednictvím periodik, která o trestním stíhání žalobkyně informovala; média přitom informovala veřejnost nejen o zahájení trestního stíhání, ale i o tom, že trestní stíhání některých osob bylo zrušeno.
4. Soud prvního stupně po provedeném dokazování dospěl k závěru, že u žalobkyně byla dne 30. 9. 2014 provedena prohlídka jiných prostor, a to jednak v sídle společnosti v Ostravě a jednak v její pobočce v Olomouci, následně bylo proti žalobkyni usnesením Policie České republiky, Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality, Služby kriminální policie a vyšetřování, expozitury Ostrava, oddělení Olomouc, ze dne 31. 8. 2015, č. j. OKFK-1068-1231/TČ-2012-252503, zahájeno trestní stíhání pro trestné činy sjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle ustanovení § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. c), odst. 3 TrZ,

zneužití pravomoci úřední osoby podle ustanovení § 329 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a) TrZ, a zvláště závažného zločinu účasti na organizované zločinecké skupině podle ustanovení § 361 odst. 1 alinea druhá TrZ, zločinu sjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle ustanovení § 256 odst. 1, odst. 2 písm. c) TrZ v souběhu se zvláště závažným zločinem poškození finančních zájmů Evropské unie podle ustanovení § 260 odst. 1, odst. 5 TrZ ve spolupachatelství podle ustanovení § 23 TrZ a ve prospěch organizované zločinecké skupiny jako její člen podle ustanovení § 107 odst. 1 TrZ. Současně policejní orgán rozhodl o zajištění peněžních prostředků jako náhradní hodnoty ve výši 183.031.891 Kč (včetně jejich příslušenství a peněžních prostředků dodatečně na účet došlých) na účtech žalobkyně vedených u Citibank Europe plc, organizační složka, u Komerční banky, a. s., a u České spořitelny, a. s. Tato usnesení policejního orgánu byla státním zástupcem Vrchního státního zastupitelství v Olomouci dne 7. 9. 2015 zrušena a nahrazena jinými, následně státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci dne 23. 9. 2015 dvěma usneseními zrušil zajištění peněžních prostředků na účtech vedených u Citibank Europe plc, organizační složka, a u Komerční banky, a. s. Poslední ze zajištění peněžních prostředků (na účtech u České spořitelny, a. s.) bylo zrušeno Nejvyšším státním zastupitelstvím ke dni 14. 10. 2015. Usnesení o zahájení trestního stíhání žalobkyně bylo poté zrušeno usnesením Nejvyššího státního zastupitelství ze dne 14. 3. 2016 a policejnímu orgánu bylo současně uloženo, aby ve věci znovu jednal a rozhodl. Dále měl soud prvního stupně za zjištěné jednotlivé úkony, které v rámci odůvodnění svého rozhodnutí shrnul v tabulce obsažené na str. 29-44 rozsudku. Pokud jde o důsledky trestního stíhání žalobkyně v její nemajetkové sféře, konstatoval soud prvního stupně, že nejzávažnějším zásahem bylo zajištění peněžních prostředků, trvající po dobu zhruba 45 dní. Pověst žalobkyně zásadně neutrpěla, obchodní partneři jí vycházeli vstřícně, prodlužovali jí splatnost faktur, Česká spořitelna, a. s., jí zřídila nový účet, nebylo zjištěno razantnější omezení spolupráce se žádným konkrétním obchodním partnerem. Jakkoli byla zjištěna medializace celé kauzy, nepřekročil obsah jednotlivých zjištěných příspěvků (článků) informační rovinu a média se věnovala ve srovnatelném rozsahu také ukončení kauzy.

- Po právní stránce soud prvního stupně věc posoudil podle příslušných ustanovení zákona č. 82/1998 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**ZOdpŠk**“) a konstatoval, že tu jsou splněny podmínky pro vznik odpovědnosti státu za vzniklou škodu i nemajetkovou újmu, neboť tu je nezákonné rozhodnutí podle ustanovení § 8 odst. 1 ZOdpŠk, za které je třeba považovat především usnesení o zahájení trestního stíhání, ale i usnesení o zajištění peněžních prostředků na účtech žalobkyně. Pokud jde o konkrétní nároky, shledal soud prvního stupně zčásti důvodným pouze nárok žalobkyně na náhradu nákladů obhajoby. Vyšel přitom s odkazem na ustanovení § 31 odst. 1, 3 ZOdpŠk z příslušných ustanovení vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**AT**“). Tarifní hodnotu věci soud prvního stupně určil v návaznosti na trestní sazbu odnětí svobody, jež by mohla být uložena za trestné činy, pro které byla žalobkyně stíhána, přičemž zohlednil i zvýšení podle ustanovení § 108 odst. 1 TrZ. Dále konstatoval, že nejsou dány důvody pro automatické navýšení odměny podle ustanovení § 12 odst. 1 AT, naopak s ohledem na skutečnost, že většina úkonů byla činěna společně také za další obviněnou, je namísto snížení odměny o 20 % podle ustanovení § 12 odst. 4 AT. Odměnu za jeden úkon právní služby pak stanovil v sazbě 2.480 Kč. Tuto částku soud prvního stupně přiznal žalobkyni v souvislosti se zjištěnými úkony, s výjimkou (i) úkonů, které obhájce učinil před zahájením trestního stíhání (vyjma úkonu spočívajícího v převzetí zastoupení, neboť ten by musel být učiněn v každém případě), (ii) úkonů shledaných jako neúčelné (jde o několik porad advokáta s klientem, které navazovaly buď na jiné porady mezi nebo na výslechy, při nichž vyslyšení nevypovídali), (iii) úkonů, za něž náleží poloviční odměna (stížnosti proti nemeritorním rozhodnutím), (iv) úkonů, za něž náleží snížená odměna s ohledem na společné zastupování další obviněné, a (v) úkonů, za něž náleží zvýšená odměna (odměna za převzetí zastoupení byla navýšena na dvojnásobek z důvodu obtížnosti věci). Dále soud prvního stupně do nákladů obhajoby zahrnul cestovní výdaje včetně náhrady promeškaného času podle ustanovení § 14 odst.

1 písm. a), odst. 3 AT, to však pouze v rozsahu času skutečně stráveného na cestě. Takto soud prvního stupně dospěl k závěru, že účelně vynaložené náklady obhajoby dosahují v daném případě částky 343.103,97 Kč včetně 21% DPH; žalobkyni proto přiznal rozdíl oproti již dříve vyplacené částce 291.231,88 Kč, tj. částku 51.872,10 Kč. Spolu s ní přiznal soud prvního stupně žalobkyni rovněž zákonný úrok z prodlení podle ustanovení § 1968, § 1970 o. z. a nařízení vlády č. 351/2013 Sb. (to rovněž z již uhrazené částky 291.231,88 Kč od prvního dne prodlení až do data zaplacení). Ve zbývající části nároku na náhradu nákladů obhajoby soud prvního podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vztahu k požadavku žalobkyně na náhradu škody spočívající v úrocích zaplacených za poskytnutý úvěr soud prvního stupně konstatoval, že tu není dána příčinná souvislost mezi předmětným trestním stíháním a těmito úroky, neboť jejich výše vyplývá ze smluvního ujednání mezi žalobkyní a jejím akcionářem, bylo pouze na nich, jakou výši si ujednají. Je přitom zájmem akcionáře (který úvěr poskytl), aby byl zachován provoz žalobkyně. Za těchto okolností je příčinou vzniku povinnosti žalobkyně platit předmětný úrok výhradně předmětné smluvní ujednání, čímž došlo k přetržení příčinné souvislosti mezi takto vymezenou škodou a posuzovaným trestním řízením. Obdobně soud prvního stupně posoudil též další dílčí nárok na náhradu škody (ušlého zisku) v podobě úroků, jež žalobkyně neinkasovala od slovenského obchodního partnera, neboť i zde jde o výsledek smluvních ujednání, který nelze dávat do příčinné souvislosti s trestním stíháním. Ve vztahu k požadavku žalobkyně na náhradu nemajetkové újmy soud prvního stupně konstatoval, že nelze souhlasit s časovým rámcem uváděným žalobkyní, neboť trestní stíhání započalo až doručením usnesení o zahájení trestního stíhání (31. 8. 2015) a trvalo necelých 7 měsíců (do 14. 3. 2016). Nejzávažnější důsledky, spojené se zajištěním peněžních prostředků, přitom trvaly jen po dobu zhruba 45 dnů. Další závažné následky (poškození pověsti, ukončení spolupráce ze strany konkrétních obchodních partnerů) zjištěny nebyly, snížení ratingu Microsoft pak představuje spíše hmotnou škodu, neboť vedlo k omezení získávaných slev. Úvahy o možném úpadku žalobkyně soud prvního stupně označil za liché, neboť k naplnění definice úpadku nedošlo a obavy žalobkyně v tomto směru byly „více než nadnesené“. Zjištěná medializace je odůvodněna přirozeným zájmem veřejnosti, nepřekročila informační rovinu a veřejnost byla informována rovněž o skončení kauzy. Z těchto důvodů soud prvního stupně neshledal opodstatněným jak nárok žalobkyně na peněžitou satisfakci za újmu způsobenou jí předmětným trestním stíháním, tak ani její požadavek na zveřejnění požadované omluvy.

6. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud prvního stupně s odkazem na ustanovení § 142 odst. 2 o. s. ř. tak, že žalované náleží poměrná část náhrady nákladů v rozsahu 64,94 % (poměr úspěchu a neúspěchu je dán poměrem tarifních hodnot jednotlivých uplatněných nároků). Náklady řízení na straně žalované byly zjištěny ve výši 4.800 Kč (po 300 Kč za každý ze 16 zjištěných úkonů podle ustanovení § 151 odst. 3 o. s. ř. a vyhlášky č. 254/2015 Sb.), z toho bylo žalované přiznáno 3.117,12 Kč.
7. Proti tomuto rozsudku podaly odvolání žalobkyně i žalovaná
8. Žalobkyně svým odvoláním brojila proti výrokům II., III. a IV. napadeného rozsudku, který považuje jako celek za nepřezkoumatelný, a namítala, že soud prvního stupně selektivně vybíral taková tvrzení stran a provedené důkazy, které vyhovovaly verzi žalované. Pokud jde o náhradu nákladů obhajoby, nesouhlasila žalobkyně s tím, jak soud prvního stupně posuzoval účelnost jednotlivých úkonů právní služby advokáta při obhajobě žalobkyně. Soud prvního stupně navíc svůj postup nijak blíže neodůvodnil, jeho závěry jsou proto nepřezkoumatelné. Nadto žalobkyně upozornila na ustanovení § 41 odst. 1 tr. ř., z něž vyplývá, že obhájce je povinen využívat všech prostředků a způsobů obhajoby uvedených v zákoně, přičemž z rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové, sp. zn. 10 To 495/2005 plyne, že soud přezkoumává pouze otázky, zda se jedná o úkony ve smyslu AT, zda se úkon uskutečnil a zda se jej obhájce zúčastnil. Jednotlivé úkony v této trestní věci pak vyplývaly ze strategie obhajoby a byly nutné z hlediska řádného hájení zájmů žalobkyně; o jejich účelnosti ostatně svědčí i to, že skutečně vedly v konečném

důsledku ke skončení trestního stíhání žalobkyně a že sama žalobkyně je svému obhájci skutečně uhradila. K jednotlivým poradám s klientem, za něž soud prvního stupně náhradu nepřiznal, žalobkyně uvedla, že navazovaly na zásadní úkony v trestním řízení (konkrétní výslechy), přičemž v této souvislosti bylo třeba stanovit další postup a strategii obhajoby; nelze je proto považovat za neúčelné, ať už se konaly před či po takovém souvisejícím úkonu. Stejně tak žalobkyně považuje za účelné i ty úkony, které byly provedeny ještě před zahájením jejího trestního stíhání (takové odůvodnění nepřiznání náhrady v souvislosti s některými úkony považuje žalobkyně za zcela nedostatečné a napadený rozsudek v tomto směru za nepřezkoumatelný). K otázce okamžiku zahájení trestního řízení žalobkyně odkázala na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva s tím, že v daném případě je rozhodující již oznámení příkazu a následné provedení prohlídky jiných prostor, neboť právě tehdy se žalobkyně dozvěděla o svém postavení coby osoby podezřelé. Žalobkyně nesouhlasila ani s postupem soudu prvního stupně při určení konkrétní výše odměny za jeden úkon právní služby, konkrétně s jejím snížením *en bloc* o 20 % z důvodu, že při většině úkonů obhájce zastupoval rovněž další obviněnou společnost. Předmětné snížení je nutno vztahovat vždy pouze ke konkrétnímu úkonu, jehož se tato okolnost týká. Odměna za jeden úkon právní služby podle ustanovení § 7 AT činí v základní sazbě 3.100 Kč, pouze u úkonů činěných společně za více obviněných jde o částku 2.480 Kč. Nakolik žalobkyně žádala přiznání náhrady odměny ve zvýšené sazbě podle ustanovení § 12 odst. 1 AT (na trojnásobek), nezaujal soud prvního stupně k tomuto požadavku žádné konkrétní odůvodněné stanovisko. Požadavek žalobkyně je přitom odůvodněn již samotnou povahou zkoumaného trestního řízení, mimořádná obtížnost i časová náročnost se týkala všech úkonů obhájce. V daném případě bylo třeba analyzovat věc z hlediska předmětných skutků (veřejných zakázek popsanych v příkazech k provedení prohlídky jiných prostor), a to bez přístupu ke spisovému materiálu (podezřelý do něj nemá před započítáním trestního stíhání přístup), následně bylo nutné prostudovat rozsáhlý spisový materiál čítající více než 40 svazků; náročnost věci byla připuštěna i samotnými orgány činnými v trestním řízení. Šlo o specifickou oblast práva informačních technologií, navíc veškeré úkony probíhaly v Olomouci od brzkých ranních hodin, s čímž byla spojena také zvýšená časová náročnost na dopravu do místa úkonu. Proto žalobkyně žádá náhradu odměny za jednotlivé úkony obhájce v sazbě 9.300 Kč, resp. 7.440 Kč (u úkonů společně činěných za další obviněnou). Také pokud jde o náhradu za promeškaný čas, nesouhlasí žalobkyně s výpočtem soudu prvního stupně. Podle názoru žalobkyně je náhradu třeba poskytnout za veškerý čas, v němž advokát nemohl být v místě svého působení, tj. od počátku pracovní cesty do jejího ukončení (návratu zpět do sídla advokátní kanceláře), pouze s výjimkou doby, po kterou skutečně probíhal ten který úkon právní služby. Úvahy soudu prvního stupně stran přiznané náhrady promeškaného času, pokud soud prvního stupně žalobkyni přiznal tuto náhradu pouze „*co do čistě zmeškaného času na cestě, který nebyl kryt jiným úkonem*“, považuje žalobkyně za nepřezkoumatelné, resp. nedostatečně odůvodněné. V souvislosti s nárokem na náhradu škody spočívající v zaplacených úrocích z úvěru, který žalobkyně čerpala, resp. v úrocích, které žalobkyně naopak neobdržela od svého dlužníka, namítá žalobkyně, že závěry soudu prvního stupně vypovídají o principiálním nepochopení věci. Soud prvního stupně pomínil skutečnosti a důkazy předkládané žalobkyní a spokojil se toliko s jednou úvahou bez jakéhokoli kontextu, jež navíc nemá oporu v provedeném dokazování. Rozhodnutí soudu proto žalobkyně považuje v tomto ohledu za zcela nepřezkoumatelné. Zdůraznila, že vznik obou těchto dílčích nároků byl způsoben rozhodnutími policejního orgánu o zajištění peněžních prostředků ze dne 31. 8. 2015 ve spojení s dalšími navazujícími rozhodnutími. Rozhodnutí, jímž byly zajištěny peněžní prostředky žalobkyně na účtu vedeném u České spořitelny, a. s., bylo zrušeno usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 7. 10. 2015, jde proto o nezákonné rozhodnutí, což připustila i sama žalovaná, která vyjádřila vůli se za tato rozhodnutí omluvit. Negativní dopad zajištění peněžních prostředků byl okamžitý a zásadní, žalobkyně nebyla ze dne na den schopná dostát svým závazkům vůči obchodním partnerům i zaměstnancům. Zajištěno bylo přes 95 % peněžních prostředků, přičemž i další prostředky plynuly na zajištěné účty. Na udržení běžného provozu žalobkyně je přitom nezbytná

částka převyšující 270 mil. Kč měsíčně. Žalobkyně proto musela za účelem předejití hrozícímu úpadku přijmout odpovídající opatření, k nimž patřila také žádost o poskytnutí úvěru od akcionáře AutoCont Holding a. s., jakož i žádost o předčasné splacení úvěru od AutoCont SK a. s.; jiný způsob zajištění potřebných finančních prostředků žalobkyně neměla. Vznik povinnosti platit úrok pak je přímým následkem popsanych skutečností, stejně jako ušlý zisk z úroků spojených s předčasně splaceným úvěrem. Žalobkyní požadované částky jsou proto jednoznačně škodou, která jí vznikla v přímé souvislosti s předmětným trestním stíháním, resp. opatřeními přijatými v jeho průběhu. Dalším důsledkem byla nutnost žádat obchodní partnery o prodloužení splatnosti jejich pohledávek, přičemž někteří obchodní partneři o ukončení spolupráce se žalobkyní skutečně uvažovali. V té souvislosti žalobkyně namítá také nesprávné hodnocení trvání i závažnosti nemajetkové újmy, která jí v důsledku předmětného trestního stíhání vznikla. Zdůraznila trvání posuzovaného trestního řízení již od provedení nařízených prohlídek jiných prostor, připomněla závažnost šetřené trestní věci a akcentovala zajištění peněžních prostředků ve výši 183.031.891 Kč trvajících 1,5 měsíce, jakož i zásahy do jejího profesního renomé a postavení v očích obchodních partnerů i veřejnosti. Udržení dobrého jména žalobkyně u obchodních partnerů si vyžádalo velké úsilí ze strany vedení žalobkyně i dalších zaměstnanců, kteří absolvovali řadu jednání, při nichž situaci vysvětlovali. Žalobkyně přesto ztratila důvěryhodnost ve vztahu k připravovaným projektům a budoucím obchodům, zhoršilo se její postavení coby významného klienta České spořitelny, a. s., bylo pozastaveno veškeré financování žalobkyně i jednání o budoucích bankovních obchodech, žalobkyni byl snížen úvěrový rating, což pro žalobkyni znamenalo vyšší úroky; tuto okolnost přitom soud prvního stupně zcela pomínil. Z důvodu nedostatku finančních prostředků byla žalobkyně nucena o věci informovat všechny obchodní partnery, z nichž přinejmenším někteří uvažovali o přerušování další spolupráce. Žalobkyně proto nesouhlasí se závěrem soudu prvního stupně, že pověst žalobkyně zůstala v podstatě neporušena. O věci informovala též všechna významná internetová i tištěná média. Předmětné trestní řízení způsobilo žalobkyni komplikace i při jejím vedení a řízení, jakož i nejistotu co do její budoucí existence a rozvoje, každodenně vznikala řada problémů, jež bylo nutno urychleně řešit (ať už šlo o finanční stránku věci či obhajobu v předmětném trestním řízení). Tato situace se dotýkala i zaměstnanců, členů vedení společnosti a akcionářů, neboť všechny jmenované sužovala nejistota ohledně další budoucnosti žalobkyně. Žalobkyně proto setrvala na svém požadavku na peněžité zadostiučinění v částce 5.499.000 Kč. Za nesprávný považuje žalobkyně též závěr soudu prvního stupně o tom, že stejnou měrou (a často také ve stejných médiích) jako informace o zahájení předmětného trestního stíhání byly uváděny také informace o jeho ukončení. Z provedeného dokazování nevyplývá rovnoměrnost informování veřejnosti o těchto otázkách, přičemž ve vztahu k ukončení trestního stíhání nebyla uváděna firma žalobkyně a slyšený svědek Ing. S. se vyjádřil tak, že o způsobu skončení kauzy neví, ačkoli o jejím zahájení věděl z médií. Ze všech těchto důvodů žalobkyně navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek soudu prvního stupně v odvoláním dotčených výrocích II., III. a IV. zrušil a věc v tomto rozsahu vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

9. Žalovaná svým odvoláním napadla pouze výrok I. rozsudku soudu prvního stupně, a to jen co do částky 13.455,20 Kč, kterou soud prvního stupně přiznal žalobkyni v rámci náhrady nákladů obhajoby za úkon spočívající v nahlížení do spisu dne 6. 10. 2015. V daném případě nešlo o prostudování spisu po skončení vyšetřování, nejde tu o úkon, který by měl oporu v některém ustanovení AT. Obviněný i jeho obhájce se s obsahem trestního spisu seznamují zásadně průběžně v rámci jiných úkonů trestního řízení. Žalovaná v té souvislosti odkázala na usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1107/13 či usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 1176/2015. Žalovaná proto navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek v tomto rozsahu změnil tak, že podanou žalobu i co do částky 13.455,20 Kč zamítne.
10. Žalobkyně se k podanému odvolání žalované vyjádřila tak, že argumentace žalované nemůže obstát, v daném případě se jedná o účelně vykonaný úkon právní služby, jímž se obviněný

informuje o aktuálním stavu trestního řízení. Odkaz žalované na rozhodnutí Nejvyššího soudu označila žalobkyně za nepřiléhavý, neboť se vztahuje k občanskoprávnímu řízení, jež se od řízení trestního zásadně liší. V daném případě by nepřiznání náhrady v podstatě znamenalo popření práva obviněného na obhajobu v rozporu s ustanovením § 33 tr. ř. Nadto judikatura připouští výjimku za situace, kdy by nahlížení do spisu v konkrétní procesní situaci mohlo být považováno za období úkonu podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. f) AT, tedy úkonem podle odst. 3 cit. ust. Z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 16. 6. 1999, sp. zn. 7 Tz 66/99, pak vyplývá oprávnění advokáta účtovat tento úkon i v situaci, kdy převzal výkon obhajoby až v průběhu hlavního líčení a pro kvalitní poskytnutí obhajoby se s obsahem spisu musí seznámit. Závěrem žalobkyně zopakovala svůj vlastní odvolací návrh na zrušení jí napadených výroků rozsudku soudu prvního stupně.

11. Žalovaná ve svém vyjádření k odvolání žalobkyně navrhla potvrzení napadeného rozsudku soudu prvního stupně jako věcně správného. Ve vztahu k nákladům obhajoby zdůraznila, že náhradu lze přiznat pouze v tom rozsahu, v němž byly náklady vynaloženy účelně. Za neúčelné je třeba považovat zejména některé porady s klientem, z hlediska předmětného trestního stíhání pak jednoznačně nemůže být dána účelnost úkonů činěných před jeho zahájením. Úvaha žalobkyně ohledně zahájení trestního stíhání okamžikem provedení prohlídky jiných prostor není správná, navíc předmětné příkazy nebyly zrušeny. Soud prvního stupně správně vypočetl odměnu za jeden úkon právní služby a správně aplikoval rovněž snížení odměny o 20 % v případě společných úkonů činěných současně za další obviněnou. Žalovaná se rovněž ztotožnila se závěry soudu prvního stupně ve vztahu k žalobkyni požadovanému navýšení odměny na trojnásobek; pro takové navýšení by muselo jít o úkon mimořádně obtížný či časově náročný, v daném případě však nejsou podmínky pro navýšení odměny u všech úkonů obhajoby dány. Žalovaná nesouhlasila ani s výpočtem náhrady za promeškaný čas, jak jej prezentovala žalobkyně. Čas promeškaný skutečně cestou byl žalobkyni řádně nahrazen (a to v rozsahu 50 %, neboť šlo o cestu ke společným úkonům za dvě obviněné). Pokud jde o závěry soudu prvního stupně stran nároku žalobkyně na náhradu škody způsobené zajištěním peněžních prostředků, žalovaná se s nimi ztotožnila. Ve vztahu k ušlému výnosu z úroků žalovaná upozornila na oprávnění dlužníka k předčasnému jednorázovému splacení. Dohoda o předčasném splacení navíc nebyla soudu předložena, namísto ní však byla předložena smlouva o postoupení pohledávky z titulu neuhrazené splátky 650.000 EUR. Je potom otázkou, z jakého důvodu by se dlužník zavazoval k úhradě této částky, jestliže k její úhradě nebyl schopen. Není pak najisto postaveno ani to, že by byl dlužník schopen platit další (řádné) splátky předmětného úvěru, a tedy ani to, že by se majetek žalobkyně zvětšil tak, jak to ona tvrdí. K další tvrzené škodě (v podobě úroků zaplacených žalobkyni za poskytnutí úvěru akcionářem) žalovaná zdůraznila, že zajištění nepodléhalo veškeré účty žalobkyně, žalobkyně dále fungovala a přijímala platby, čerpala také provozní úvěry. Na základě smlouvy o postoupení pohledávky měla žalobkyně od svého akcionáře obdržet částku 820.000 EUR. Žalovaná také upozornila na propojení žalobkyně, jejího akcionáře i jejího dlužníka (jde o společnosti patřící k témuž holdingu). Rovněž co do otázky zadostiučinění za nemajetkovou újmu se žalovaná ztotožnila se závěry soudu prvního stupně. Omluvu včetně konstatování nezákonnosti vydaného rozhodnutí již žalovaná žalobkyni poskytla, tuto satisfakci považuje za dostatečnou s přihlédnutím k povaze trestní věci, celkové délce trestního řízení i k následkům v osobní sféře žalobkyně. Ta mohla i nadále vyvíjet svou podnikatelskou činnost, nadále se účastnila zadávacích řízení na veřejné zakázky a dokonce je získávala. Veškeré hrozby či obavy, jež dle svého tvrzení žalobkyně vnímala, zůstaly pouze v hypotetické rovině a nebyly naplněny. Žalobkyně se nedostala do prodlení s placením faktur, neboť jejich splatnost byla prodloužena. Žalobkyně danou situaci (1,5 měsíce trvající zajištění peněžních prostředků) přestála, což ostatně lze u společnosti této velikosti předpokládat. Spolupráce se žádným z obchodních partnerů nebyla ukončena, zaměstnanci neukončovali své pracovní poměry. Insolvence ve smyslu insolvenčního zákona žalobkyni nehrozila. Pokud jde o medializaci věci, ta je důsledkem zásady veřejnosti trestního řízení a obecně ji nelze klást žalované k tíži (i v případě

nerespektování presumpce nevinoty ze strany médií dochází k přetržení příčinné souvislosti). Jakýkoli únik informací s vyšetřovacího spisu zjištěn nebyl, ostatně ani žalobkyně se neobrátila na orgány kompetentní k řešení takové případné situace.

12. Po zjištění, že obě odvolání jsou přípustná (§ 202 o. s. ř. *a contrario*), byla podána osobami k tomu oprávněnými (§ 201 o. s. ř.) a včas (§ 204 odst. 1 o. s. ř.), přezkoumal odvolací soud ve smyslu ustanovení § 212 a § 212a o. s. ř. napadený rozsudek i řízení, které předcházelo jeho vydání, a dospěl k závěru, že odvolání žalované není opodstatněné, odvolání žalobkyně je opodstatněné zčásti.
13. K procesní stránce věci odvolací soud nejprve uvádí, že pokud soud prvního stupně ve výroku II. rozhodl o zamítnutí žaloby co do úroku z prodlení z částky 291.231,88 Kč od 24. 8. 2018 do zaplacení, rozhodl tak o nároku, který je již předmětem jiného (vyhovujícího) výroku I. napadeného rozsudku (úrok z prodlení za den 24. 8. 2018). Žádný jiný nárok na zaplacení úroku po dni 24. 8. 2018 pak žalobkyně neuplatňovala, neboť úrok z prodlení požadovala právě a jen do zaplacení, k němuž došlo v průběhu řízení ke dni 24. 8. 2018. Jinými slovy, žádala-li žalobkyně úrok z prodlení z této částky „do zaplacení“ a byl-li jí (v návaznosti na skutečnou úhradu) přiznán do dne 24. 8. 2018, bylo tomuto jejímu dílčímu nároku již v celém rozsahu vyhověno a nezbyvá žádná jeho část, kterou by bylo třeba zamítnout. V tomto rozsahu výroku II. proto nezbylo než napadený rozsudek soudu prvního stupně zrušit (§ 219a odst. 1 písm. a/ o. s. ř.) a řízení v tomto rozsahu zastavit (§ 221 odst. 1 písm. c/ o. s. ř.), neboť je tu nedostatek podmínky řízení spočívající v tom, že zde řešený dílčí nárok vůbec nebyl předmětem řízení.
14. Dále pak již k věci samé odvolací soud považuje za nutné předeslat, že napadený rozsudek soudu prvního stupně netrpí nepřezkoumatelností, jak mu je vytýkáno žalobkyní. Soud prvního stupně v souladu s ustanovením § 157 odst. 2 o. s. ř. v odůvodnění svého rozsudku úplně a srozumitelně vyložil, na základě jakých provedených důkazů učinil své skutkové závěry, jakými úvahami se při tom řídil a jak věc posoudil po právní stránce. Ostatně i ze samotného odvolání žalobkyně jednoznačně plyne, že důvodem jejího nesouhlasu s napadeným rozhodnutím není absence odůvodnění (jež by znamenala nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku), nýbrž nesouhlas s konkrétními důvody, které soud prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl a s nimiž se žalobkyně neztotožňuje. Pokud byly některé dílčí důvody uvedeny jen stručně, nemá to zásadně na srozumitelnost (a přezkoumatelnost) napadeného rozhodnutí vliv. Byť se ani odvolací soud s některými závěry soudu prvního stupně neztotožňuje, nelze takové (nesprávné) závěry považovat *eo ipso* rovněž za nepřezkoumatelné.
15. Ke skutkové stránce věci odvolací soud předně uvádí, že dokazování provedené soudem prvního stupně bylo značně rozsáhlé, z procesního hlediska řádně provedené a i skutková zjištění, která z provedených důkazů soud prvního stupně učinil, jsou v zásadě správná. Ani po doplnění dokazování, které mohl provést odvolací soud (§ 213 odst. 4 o. s. ř.) však nelze doposud konstatovat, že provedené dokazování je úplné, resp. dostačující pro posouzení všech rozhodných otázek a zejména ve vztahu k některým dílčím nárokům.
16. Rovněž k právnímu posouzení věci má odvolací soud určité výhrady, které budou konkrétně popsány v dalším textu. V obecné rovině lze nicméně uvést, že soud prvního stupně správně věc hodnotil po právní stránce podle příslušných ustanovení ZODpŠk potud, pokud shledal za splněné podmínky pro vznik odpovědnosti státu za škodu (nemajetkovou újmu) způsobenou v daném případě nezákonným rozhodnutím o zahájení trestního stíhání žalobkyně, konkrétně tedy odpovědnostní titul podle ustanovení § 8 odst. 1 ZODpŠk.
17. K jednotlivým dílčím nárokům uplatňovaným žalobkyní je pak třeba s ohledem na odvolací námitky účastníků uvést následující.
18. Náklady obhajoby jsou nepochybnou součástí škody, která v daném případě žalobkyni vznikla, tento nárok výslovně plyne z ustanovení § 31 odst. 1 ZODpŠk, podle kterého náhrada škody

zahrnuje takové náklady řízení, které byly poškozeným účelně vynaloženy na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí nebo na nápravu nesprávného úředního postupu. Podle odst. 3 cit. ust. jsou součástí nákladů řízení též náklady zastoupení, které zahrnují účelně vynaložené hotové výdaje a odměnu za zastupování; výše této odměny se určí podle ustanovení zvláštního právního předpisu o mimosmluvní odměně, tj. podle AT.

19. Z právě citované zákonné úpravy především plyne požadavek účelnosti nákladů, jež lze v rámci náhrady škody reparovat. Nelze proto souhlasit s námitkou žalobkyně, že soud není oprávněn účelnost vynaložených nákladů zkoumat; je tomu právě naopak, soud je k takovému posouzení povinen (v poměrech trestního řízení byly shodné závěry přijaty ve vztahu k určení odměny ustanoveného obhájce kupř. v usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 11. 10. 2006, sp. zn. II To 84/2006). Ve vztahu ke konkrétním úkonům, za něž nebyla žalobkyni v této věci náhrada příznána, pak odvolací soud souhlasí se závěry soudu prvního stupně, které jsou v jeho rozhodnutí dostatečně zřetelně uvedeny.
20. Co do úkonů spočívajících v sepisu právního rozboru věci dne 27. 1. 2015 a navazující porady dne 6. 2. 2015 (žalobkyně v odvolání nesprávně uvedla datum 6. 12. 2015), je evidentní, že jde o úkony činěné před zahájením trestního stíhání žalobkyně, stěží tedy mohlo jít o úkony účelně vykonané s cílem zrušení (dosud nevydaného) usnesení o zahájení trestního stíhání, či zastavení (dosud nezahájeného) trestního stíhání. Na tom nic nemění fakt, že již před provedením těchto úkonů byla v prostorách užívaných žalobkyní provedena k příkazu soudce Okresního soudu v Olomouci prohlídka, neboť z předmětných příkazů (jimiž odvolací soud v průběhu nařízeného jednání zopakoval důkaz podle ustanovení § 213 odst. 2 o. s. ř.) neplyne, že by právě žalobkyně byla podezřelá ze spáchání jakékoli trestné činnosti (výslovně se zde hovoří o konkrétních osobách z řad „managementu“ a zaměstnanců žalobkyně, nikoli však o žalobkyni jako takové). Samotný fakt, že prohlídka byla provedena v jí užívaných prostorách, není z tohoto pohledu významný, neboť provedení prohlídky u konkrétní osoby nezakládá samo o sobě podezření vůči této osobě (prohlídka může být provedena – a zde tomu tak bylo – kvůli podezření z trestné činnosti jiných osob, místo jejího provedení je pak dáno toliko podloženou možností, že zde mohou být nalezeny věci důležité pro trestní řízení). Ani z judikatury Evropského soudu pro lidská práva, citované žalobkyní (rozsudek ze dne 22. 6. 2000 ve věci Coëme a další proti Belgii), neplyne jiný závěr, neboť termín „obvinění“ je zde vykládán jako „oficiální oznámení příslušného orgánu adresované konkrétní osobě, z něž plyne podezření této osoby ze spáchání trestného činu“ („*the official notification given to an individual by the competent authority of an allegation that he has committed a criminal offence*“; srov. odst. 133 citovaného rozsudku). Z nyní zkoumaných příkazů však konkrétní obvinění samotné žalobkyně (či podezření, že by právě žalobkyně byla podezřelá ze spáchání konkrétní trestné činnosti) neplyne. Předmětné dva úkony právní služby tak byly činěny v situaci, kdy nebylo nijak vysloveno podezření vůči samotné žalobkyni, nelze je proto než považovat za předčasné, a tedy nikoli účelné. Odůvodnění soudu prvního stupně, jakkoli je v tomto ohledu stručné, je proto nejen zcela dostačujícím (a tedy současně přezkoumatelným), ale i věcně správným.
21. Obdobně pak odvolací soud souhlasí i s posouzením (ne)účelnosti pozdějších úkonů spočívajících v dále popsaných poradách advokáta s klientem. Jakkoli obecně je nepochybně výsostným právem obviněného, aby ve spolupráci se svým obhájcem zvolil konkrétní strategii obhajoby v dané trestní věci, nelze přesto pominout, že dále popsané úkony jsou v kontextu další činnosti obhájce a průběhu trestního řízení zjevně nadbytečné, a tedy neúčelné. To se týká především porad obhájce s klientem, které byly konány ve dnech 20. 10. 2015 (po výslechu spoluobviněných Ing. Ch. a Ing. T.), 26. 10. 2015 (po výslechu spoluobviněných D. T. a RNDr. H.), 6. 11. 2015 (po výslechu spoluobviněného Mgr. P.), 27. 11. 2015 (po výslechu spoluobviněné MERIT GROUP a. s.), 3. 12. 2015 (po výslechu spoluobviněného Bc. Josefa T., MBA) a 17. 12. 2015 (po výslechu spoluobviněné GORDIC spol. s r. o.), které navazovaly na výslechy, při nichž jednotlivé vyslychané osoby odmítly vypovídat. Je evidentní, že jakkoli je nepochybně třeba

klienta informovat o výsledku úkonu a v návaznosti na to pak zvážit další procesní postup, není v daném případě opodstatněné trvání takovéto porady v rozsahu uváděném žalobkyní. Eventualita odepření výpovědi mohla být (a nepochybně i byla) probrána již v průběhu porady předcházející ten který výsledek s tím, že pro takový případ mohl být současně dohodnut i další navazující procesní postup. Z hlediska procesní situace se totiž odepřením výpovědi toho kterého spoluobviněného reálně ničeho nezměnilo, neboť policejní orgán (stejně jako i žalobkyně) disponoval i po takovém výsledku stejnými informacemi jako před ním. Jinými slovy, pro předání relevantní informace v rozsahu sdělení, že ten který obviněný odmítl vypovídat a na věci se proto nic nemění, je zcela evidentně postačující krátký několikaminutový hovor a nikoli porada přesahující v každém jednotlivém případě jednu hodinu. Totéž odůvodnění lze vztáhnout v zásadě rovněž na další poradu konanou dne 3. 11. 2015 (před výsledkem spoluobviněných Ing. J. a Ing. M.; v daném případě soud prvního stupně konstatoval její neúčelnost s ohledem na jinou poradu téhož dne, následující poté, co oba (jiní) spoluobvinění odmítli vypovídat, je proto nepochybné, že účelná byla v daném dni nejvýše jedna porada přesahující jednu hodinu). V případě dalších porad pak bylo zjištěno, že v témže dni proběhla (ba dokonce přímo navazovala) jiná porada, aniž by však byl jakýkoli důvod pro rozdělení předmětných úkonů na více dílčích částí; vždy proto jde pouze o jeden úkon. To se týká porad konaných 24. 11. 2015 (před výsledkem žalobkyně), 1. 12. 2015 (po výsledku spoluobviněných A-Scan s. r. o. a Ing. H.) a 17. 2. 2016 (před výsledkem M. N.). Je třeba v této souvislosti uvést, že za úkon právní služby ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) AT je přitom považována porada s klientem přesahující jednu hodinu, a to bez ohledu na to, o kolik déle úkon trvá. Právním předpisem tu je zakotven odlišný způsob účtování úkonu oproti kupř. účasti při jednání soudu, kde se samostatně počítá každý dvouhodinový úsek. Toto odlišení není náhodné či samoučelné, nýbrž má jasný smysl směřující k omezení možností zneužití tohoto úkonu (u nějž je možno dobu jeho trvání jednoduše ovlivnit, na rozdíl od trvání kupř. soudního jednání, jež závisí na procesním postupu předsedy senátu) k navýšení odměny (nákladů); srov. k tomu též již výše citované usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 11. 10. 2006, sp. zn. II To 84/2006. Odvolací soud souhlasí se soudem prvního stupně rovněž v tom, že není žádného věcného důvodu, pro který by nebylo možno spojit poradu konanou dne 4. 11. 2015 (před výsledkem spoluobviněného Mgr. P.) s jinou poradou konanou předchozího dne. Soudu prvního stupně tedy není ani v tomto směru (co do posouzení nyní popsanych porad coby neúčelných) čeho vytknout, rovněž zde je jeho stručné odůvodnění zcela adekvátní, postačující a srozumitelné, především však věcně správné. Pro úplnost odvolací soud v této souvislosti dodává, že účelnost dalších provedených úkonů (v souvislosti s nimiž byla žalobkyni náhrada přiznána) samostatně nezkoumal, neboť žalovaná v rámci svého odvolání v tomto směru ničeho nenamítala.

22. Dále se odvolací soud zabýval otázkou výše odměny za ty úkony, ohledně nichž byla žalobkyni náhrada přiznána. Soud prvního stupně v tomto směru postupoval správně potud, že správně určil rozhodnou trestní sazbu (přesahující 10 let) a v návaznosti na to i tarifní hodnotu věci v částce 50.000 Kč podle ustanovení § 10 odst. 3 písm. d) AT, čemuž odpovídá odměna za jeden úkon právní služby v částce 3.100 Kč (§ 7 AT). Se soudem prvního stupně však nelze souhlasit, pokud tuto částku bez dalšího ve vztahu ke všem zjištěným úkonům snížil o 20 % s odůvodněním, že ve „většině“ případů šlo o úkony činné společně za více spoluobviněných. Takto lze podle ustanovení § 12 odst. 4 AT postupovat právě jen u těch úkonů, které skutečně byly úkony společnými, a nikoli paušálně. Nesprávnost tohoto postupu pak soud prvního stupně dále umocnil tím, že u společných úkonů takto již sníženou sazbu ještě dále znovu snížil, tj. ustanovení § 12 odst. 4 AT aplikoval v daných případech duplicitně. V tomto směru je třeba jeho postup korigovat a při výpočtu odměny vyjít z výše uvedených hodnot.
23. Stejně jako není namístě paušální snížení odměny, k jakému přistoupil soud prvního stupně, není ani namístě její paušální zvýšení podle ustanovení § 12 odst. 1 AT, jak to požaduje žalobkyně. Takový postup je skutečně namístě právě jen u těch úkonů, které mimořádně obtížné či časově

náročné byly, což v nyní řešené věci u naprosté většiny úkonů shledat nelze. Jakkoli řešená trestní věc zjevně byla složitější, projevilo se to v daném případě především ve vyšším počtu úkonů orgánů činných v trestním řízení. Je zcela evidentní, že kupř. úkon spočívající v účasti při výslechu osoby, jež odmítla vypovídat, žádnou zvláštní náročnost nevykazuje; ovšem ani v případě, kdy výpověď učiněna byla, nelze dovozovat, že by přítomný obhájce musel vyvíjet zvlášť náročnou činnost (jde o pozorné naslouchání, případně kladení otázek a kontrolu protokolace; případná časová náročnost se projevuje v ev. navýšeném počtu úkonů za každé 2 hodiny trvání výslechu). Obdobně to platí pro porady před a po výsleších, kdy je třeba ověřit pozici vyslychaného, okruh otázek, k nimž potenciálně může vypovídat, a následně podat informaci o obsahu úkonu. Nakolik žalobkyně dovozovala i časovou náročnost úkonů spočívající v tom, že výslechy probíhaly v Olomouci a byly nařizeny od ranních hodin, pak nelze přehlédnout, že termín výslechu byl v každém jednotlivém případě stanoven zcela standardně na obvyklou denní dobu, zvýšenou časovou náročnost odtud dovozovat nelze. Pokud byl obhájce nucen k takovému úkonu cestovat, je tato skutečnost promítnuta do náhrady za promeškaný čas. V některých konkrétních případech soud prvního stupně k navýšení odměny přistoupil a vždy tak učinil s ohledem na existenci konkrétních důvodů svědčících pro takový postup; tyto důvody pak soud prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí vždy srozumitelně uvedl. Odvolací soud se s těmito důvody ztotožňuje, přičemž za potřebné považuje pouze korigovat výši odměny za úkon spočívající ve stížnosti proti usnesení o zahájení trestního stíhání (ze dne 7. 9. 2015, včetně odůvodnění stížnosti ze dne 25. 11. 2015). Soud prvního stupně v této souvislosti přiznal žalobkyni náhradu odpovídající poloviční odměně za dva úkony, ačkoli odůvodnění stížnosti nelze vnímat jako samostatný úkon odlišný od stížnosti samotné. Jde tedy ve svém souhrnu toliko o jeden společný úkon, za který náleží podle ustanovení § 11 odst. 2 písm. d) AT poloviční odměna. V tomto případě však odvolací soud s ohledem na obtížnost věci (v návaznosti na rozsah usnesení o zahájení trestního stíhání) považuje za odůvodněné navýšení odměny za tento úkon na dvojnásobek, v konečném důsledku tak jde o odměnu ve stejném rozsahu, jak ji vymezil soud prvního stupně.

24. V té souvislosti odvolací soud rovněž konstatuje, že neshledal opodstatněnou odvolací námitku žalované, že žalobkyni nepřísluší náhrada za odměnu (a související náhradu hotových výdajů, jakož i DPH) za úkon obhájce spočívající v nahlížení do spisu dne 6. 10. 2015. V daném případě skutečně s ohledem na rozsah trestní věci (a spisového materiálu již v době zahájení trestního stíhání žalobkyně) je odůvodněno i účtování odměny za tento úkon. Z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 9. 2015, sp. zn. 22 Cdo 1176/2015, citovaného samotnou žalovanou, plyne, že za nahlížení do spisu sice zásadně odměna nenáleží, z tohoto pravidla však existují výjimky opodstatněné právě kupř. značným rozsahem spisového materiálu, s nímž je třeba se nově seznámit; tak tomu bylo i v tomto případě. Použití ustanovení § 11 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 11 odst. 3 AT je proto v daném případě zcela namístě.
25. Závěrem odvolacího soudu proto je, že žalobkyni náleží oproti částkám přiznaným jí napadeným rozsudkem soudu prvního stupně v souvislosti s dále uvedenými úkony následující odměna:

Datum	Úkon	Přiznaná odměna		Rozdíl
		I. stupeň	II. stupeň	
09.12.2014	Převzetí a příprava zastoupení (dvojnásobek - náročnost)	4.960 Kč	6.200 Kč	1.240 Kč
07.09.2015	Stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání včetně odůvodnění	2.480 Kč	3.100 Kč	620 Kč
07.09.2015	Stížnost proti usnesením policejního orgánu o zajištění peněžních prostředků	1.240 Kč	1.550 Kč	310 Kč
17.09.2015	Stížnost proti usnesením státního zástupce o zajištění peněžních prostředků	1.240 Kč	1.550 Kč	310 Kč
25.09.2015	Porada ohledně dalšího postupu ve věci	2.480 Kč	3.100 Kč	620 Kč

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Horáčková.

29.09.2015	Zpětvzetí stížnosti	1.240 Kč	1 550 Kč	310 Kč
06.10.2015	Studium spisu	9.920 Kč	12.400 Kč	2.480 Kč
13.10.2015	Sepis právního rozboru věci	2.480 Kč	3.100 Kč	620 Kč
15.10.2015	Porada ohledně zhodnocení právního rozboru a dalšího postupu	2.480 Kč	3.100 Kč	620 Kč
19.10.2015	Porada před výsledkem spoluobviněných	2.480 Kč	3.100 Kč	620 Kč
20.10.2015	Účast při výslechu Ing. Ch.	1.984 Kč	2.480 Kč	496 Kč
20.10.2015	Účast při výslechu Ing. T..	1.984 Kč	2.480 Kč	496 Kč
21.10.2015	Porada před výsledkem Bc. V.	2.480 Kč	3.100 Kč	620 Kč
21.10.2015	Účast při výslechu Bc. V.	2.480 Kč	3.100 Kč	620 Kč
21.10.2015	Porada po výslechu Bc. V.	1.984 Kč	2.480 Kč	496 Kč
23.10.2015	Porada před výsledkem Ing. T.. a RNDr. H.	2.480 Kč	3.100 Kč	620 Kč
26.10.2015	Účast při výslechu Ing. T..	1.984 Kč	2.480 Kč	496 Kč
26.10.2015	Účast při výslechu RNDr. H.	1.984 Kč	2.480 Kč	496 Kč
27.10.2015	Porada před výsledkem Mgr. S. a Ing. Č.	2.480 Kč	3.100 Kč	620 Kč
27.10.2015	Účast při výslechu Mgr. S.	1.984 Kč	2.480 Kč	496 Kč
27.10.2015	Účast při výslechu Ing. Č.	1.984 Kč	2.480 Kč	496 Kč
27.10.2015	Porada po výslechu Mgr. S. a Ing. Č.	2.480 Kč	3.100 Kč	620 Kč
30.10.2015	Porada před výsledkem R. N. a Ing. B.	2.480 Kč	3.100 Kč	620 Kč
02.11.2015	Účast při výslechu R. N.	1.984 Kč	2.480 Kč	496 Kč
09.11.2015	Porada před výsledkem M. V., A. D. a J. K.	2.480 Kč	3.100 Kč	620 Kč
10.11.2015	Účast při výslechu M. V.	1.984 Kč	2.480 Kč	496 Kč
10.11.2015	Účast při výslechu A. D.	1.984 Kč	2.480 Kč	496 Kč
10.11.2015	Účast při výslechu J. K.	1.984 Kč	2.480 Kč	496 Kč
10.11.2015	Porada po výslechu M. V., A. D. a J. K.	2.480 Kč	3.100 Kč	620 Kč
11.11.2015	Porada před výsledkem Ing. K. a Ing. U.	2.480 Kč	3.100 Kč	620 Kč
12.11.2015	Účast při výslechu Ing. K.	1.984 Kč	2.480 Kč	496 Kč
12.11.2015	Účast při výslechu Ing. U.	1.984 Kč	2.480 Kč	496 Kč
13.11.2015	Porada po výslechu Ing. K. a Ing. U.	2.480 Kč	3.100 Kč	620 Kč
20.11.2015	Porada za účelem odůvodnění stížnosti proti usnesení o zahájení trestního stíhání	2.480 Kč	3.100 Kč	620 Kč
23.11.2015	Porada před výsledkem O2 Czech Republic a. s. a J. Š.	2.480 Kč	3.100 Kč	620 Kč
24.11.2015	Účast při výslechu JUDr. Krejčíka (O2 Czech Republic a. s.)	1.984 Kč	2.480 Kč	496 Kč
24.11.2015	Účast při výslechu J. Š.	1.984 Kč	2.480 Kč	496 Kč
24.11.2015	Porada po výslechu O2 Czech Republic a. s. a J. Š.	2.480 Kč	3.100 Kč	620 Kč
25.11.2015	Účast při výslechu J. B.	1.984 Kč	2.480 Kč	496 Kč
25.11.2015	Porada po výslechu J. B.	2.480 Kč	3.100 Kč	620 Kč
26.11.2015	Porada před výsledkem MERIT GROUP a. s.	2.480 Kč	3.100 Kč	620 Kč
27.11.2015	Účast při výslechu MERIT GROUP a. s.	1.984 Kč	2.480 Kč	496 Kč
30.11.2015	Porada před výsledkem A-Scan s. r. o. a Ing. H.	2.480 Kč	3.100 Kč	620 Kč
01.12.2015	Účast při výslechu A-Scan s. r. o.	3.968 Kč	4.960 Kč	992 Kč

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Horáková.

	(2x úkon - trvání více než 2h)			
01.12.2015	Účast při výslechu Ing. H. (3x úkon - trvání více než 4h)	5.952 Kč	7.440 Kč	1.488 Kč
01.12.2015	Porada před výslechem TESCO SW (dvojnásobek - večerní hodiny)	4.960 Kč	6.200 Kč	1.240 Kč
02.12.2015	Účast při výslechu TESCO SW	1.984 Kč	2.480 Kč	496 Kč
02.12.2015	Porada po výslechu TESCO SW a před výslechem Bc. T..	2.480 Kč	3.100 Kč	620 Kč
03.12.2015	Účast při výslechu Bc. T..	1.984 Kč	2.480 Kč	496 Kč
16.12.2015	Porada před výslechem GORDIC spol. s r. o.	2.480 Kč	3.100 Kč	620 Kč
17.12.2015	Účast při výslechu GORDIC spol. s r. o.	1.984 Kč	2.480 Kč	496 Kč
08.01.2016	Porada před výslechem Ing. K.	2.480 Kč	3.100 Kč	620 Kč
11.01.2016	Účast při výslechu Ing. K. (3x úkon - trvání více než 4h)	5.952 Kč	7.440 Kč	1.488 Kč
11.01.2016	Porada po výslechu Ing. K.	2.480 Kč	3.100 Kč	620 Kč
15.01.2016	Porada před výslechem K. V.	2.480 Kč	3.100 Kč	620 Kč
18.01.2016	Účast při výslechu K. V. (2x úkon - trvání více než 2h)	3 968 Kč	4 960 Kč	992 Kč
18.01.2016	Porada po výslechu K. V. a před výslechem J. G.	2.480 Kč	3.100 Kč	620 Kč
19.01.2016	Účast při výslechu J. G. (2x úkon - trvání více než 2h)	3.968 Kč	4.960 Kč	992 Kč
19.01.2016	Porada po výslechu J. G.	2.480 Kč	3.100 Kč	620 Kč
22.01.2016	Porada před výslechem Ing. V.	2.480 Kč	3.100 Kč	620 Kč
25.01.2016	Účast při výslechu Ing. V.	1.984 Kč	2.480 Kč	496 Kč
25.01.2016	Porada po výslechu Ing. V. a před výslechem RNDr. K.	2.480 Kč	3.100 Kč	620 Kč
26.01.2016	Účast při výslechu RNDr. K.	1.984 Kč	2.480 Kč	496 Kč
27.01.2016	Porada po výslechu RNDr. K.	2.480 Kč	3.100 Kč	620 Kč
29.01.2016	Porada před výslechem Ing. Š.	2.480 Kč	3.100 Kč	620 Kč
03.02.2016	Sepis právního rozboru věci	2.480 Kč	3.100 Kč	620 Kč
05.02.2016	Porada ohledně zhodnocení právního rozboru a dalšího postupu	2.480 Kč	3.100 Kč	620 Kč
10.02.2016	Porada před výslechem K. Ť.	2.480 Kč	3.100 Kč	620 Kč
11.02.2016	Účast při výslechu K. Ť.	1.984 Kč	2.480 Kč	496 Kč
11.02.2016	Porada po výslechu K. Ť.	2.480 Kč	3.100 Kč	620 Kč
12.02.2016	Porada před výslechem Ing. S.	2.480 Kč	3.100 Kč	620 Kč
15.02.2016	Účast při výslechu Ing. S.	1.984 Kč	2.480 Kč	496 Kč
15.02.2016	Porada po výslechu Ing. S.	2.480 Kč	3.100 Kč	620 Kč
16.02.2016	Porada před výslechem Ing. K.	2.480 Kč	3.100 Kč	620 Kč
17.02.2016	Účast při výslechu Ing. K.	1.984 Kč	2.480 Kč	496 Kč
17.02.2016	Porada po výslechu Ing. K.	2.480 Kč	3.100 Kč	620 Kč
18.02.2016	Účast při výslechu M. N.	1.984 Kč	2.480 Kč	496 Kč
18.02.2016	Porada po výslechu M. N.	2.480 Kč	3.100 Kč	620 Kč
24.02.2016	Účast při výslechu Ing. Š.	1.984 Kč	2.480 Kč	496 Kč
24.02.2016	Porada po výslechu Ing. Š.	2.480 Kč	3.100 Kč	620 Kč
09.03.2016	Porada před výslechem Mgr. K.	2.480 Kč	3.100 Kč	620 Kč

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Horáčková.

10.03.2016	Účast při výslechu Mgr. K. (2x úkon - trvání více než 2h)	3.968 Kč	4.960 Kč	992 Kč
11.03.2016	Porada po výslechu Mgr. K.	2.480 Kč	3.100 Kč	620 Kč
Celkem bez DPH		53.506 Kč		
Celkem s DPH		64.742 Kč		

26. Z právě uvedeného tedy vyplývá, že žalobkyni náleží na náhradě odměny jejího obhájce navíc (oproti částce přiznané jí již soudem prvního stupně) celkem částka 64.742 Kč (včetně 21% DPH).
27. Pokud jde o náhradu za promeškaný čas strávený na cestách k jednotlivým úkonům trestního řízení, nejsou námitky žalobkyně v tomto směru opodstatněné. Za v zásadě správný je třeba naopak považovat postup soudu prvního stupně, který vyšel z ustanovení § 14 odst. 1 písm. a) AT, podle něhož náleží advokátovi při úkonech prováděných v místě, které není sídlem nebo bydlištěm advokáta, náhrada za promeškaný čas za čas strávený cestou do tohoto místa a zpět. Tuto cestu k úkonu nelze zaměňovat s pracovní cestou (kupř. ve smyslu pracovněprávních předpisů), která zahrnuje celý časový úsek od jejího započetí až do ukončení, a to včetně doby strávené plněním pracovních úkolů při takové cestě. Naopak v případě náhrady podle právě citovaného zákonného ustanovení jde právě jen o cestu k úkonu, přičemž samotný úkon je zvlášť honorován příslušnou odměnou. Pokud pak mezi ukončením cesty a započítáním úkonu (či mezi skončením úkonu a započítáním zpáteční cesty) vzniká nevyužitá doba, nejde (a z povahy věci nemůže jít) o promeškaný čas ve smyslu citovaného ustanovení. To se v daném případě vztahuje rovněž na dobu mezi jednotlivými úkony, které byly na tentýž den policejním orgánem nařizovány v přiměřených časových odstupech tak, aby bylo možno je realizovat (pokud úkon trval podstatně kratší dobu z důvodu, že obviněný odmítl vypovídat, na věci to nic nemění; ostatně přiznaná odměna dosahuje stejné výše, jako kdyby úkon trval až 2 hodiny). Nadto čas mezi jednotlivými úkony (s předpokládanou dobou trvání dvou hodin) bylo možno využít (a není namístě předpokládat, že se tak nestalo) kupř. k obědu; ostatně žádána (a přiznána) je rovněž náhrada stravného. Pokud tedy soud prvního stupně žalobkyni přiznal náhrady za promeškaný čas v rozsahu vyplývajícím z tabulky obsažené na stranách 29 až 44 napadeného rozsudku, postupoval v zásadě správně, neboť z výkazů pracovních cest, které byly provedeny k důkazu, plyne trvání jednotlivých cest pravidelně v délce 2,5 hodiny v každém směru, celkem tedy vždy zhruba 5 hodin. Náhrada podle ustanovení § 14 odst. 3 AT by proto náležela advokátovi v rozsahu 1.000 Kč. Nelze nicméně přehlédnout, že veškeré tyto úkony byly činěny společně též za další spoluobviněnou, je proto třeba náhradu mezi ně rozdělit. Žalobkyni tedy tato náhrada náleží pouze v poloviční výši. Ve světle tohoto závěru pak lze konstatovat, že žalobkyně nebyla postupem soudu prvního stupně zkrácena, nýbrž naopak ještě do určité míry zvýhodněna, neboť v souhrnu jí bylo na náhradách přiznáno více (za cesty ve dnech 20. 10., 27. 10., 5. 11., 10. 11., 12. 11., 25. 11., 1. 12. a 17. 12. 2015 a 19. 1., 25. 1., 26. 1., 11. 2., 17. 2., 24. 2. a 10. 3. 2016 šlo o celkem 87 přiznaných půlhodin, v průměru tedy 5,8 půlhodiny v souvislosti s každou cestou). Pouze skutečnost, že žalovaná svým odvoláním rozsudek soudu prvního stupně v rozsahu této přiznané částky nenapadla, pak brání odvolacímu soudu, aby v tomto rozsahu napadený rozsudek korigoval v neprospěch žalobkyně.
28. Pokud jde o další dílčí nárok žalobkyně na náhradu škody vzniklé jí jednak v podobě úroků, které byla nucena uhradit za úvěr poskytnutý jí ze strany jejího akcionáře, a jednak v podobě ušlého zisku z úroků, které by jí býval zaplatil její dlužník, nebýt předčasného splacení úvěru, vynuceného okolnostmi majícími původ v posuzovaném trestním řízení, nelze se závěry soudu prvního stupně, které jej vedly k zamítnutí žaloby v tomto rozsahu, souhlasit.
29. V souvislosti s úroky, které žalobkyně hradila za úvěr poskytnutý jí akcionářem, uzavřel soud prvního stupně, že důvodem vzniku této povinnosti žalobkyně nebylo posuzované trestní řízení, nýbrž její vlastní smluvní ujednání, náhradu proto nelze poskytnout z důvodu absence (přetržení)

příčinné souvislosti, ať už by byly sjednané (uhrazené) úroky jakékoli. Tento závěr není správný. Pokud totiž byly žalobkyni zajištěny ze strany orgánů činných v trestním řízení finanční prostředky ve značně vyšší a pokud měla za daných okolností žalobkyně udržet svůj běžný provoz, pak – pokud neměla k dispozici jiné prostředky – bylo namíště potřebné finanční prostředky na překlenutí vzniklého výpadku obstarat jinak, kupř. právě úvěrem. Je přitom lhostejné, od jaké osoby byl úvěr získán (byl-li skutečně potřebný), neboť ani akcionář není povinen financovat žalobkyni bezplatně (i on je povinen postupovat s péčí řádného hospodáře a v souladu s příslušnými ustanoveními ZOK). Byl-li tedy úvěr z hlediska zachování provozu žalobkyně za daných okolností vyvolaných posuzovaným trestním řízením nutný, je třeba zkoumat nikoli jen to, zda skutečně, kým a v jaké výši byl poskytnut, nýbrž rovněž to, zda se tak stalo za podmínek obvyklých v běžném obchodním styku. Jinými slovy, zaplacené úroky z úvěru mohou za daných okolností představovat relevantní škodu, byly-li sjednány v přiměřené (obvyklé) výši, resp. nebylo-li možno obdobný úvěr získat za výhodnějších podmínek. Těmito otázkami se však soud prvního stupně nezabýval, rozhodné okolnosti v tomto směru nezjišťoval a dokazování k nim neprováděl; s ohledem na ustanovení § 213 odst. 4 o. s. ř. část věty za středníkem nelze řízení v tomto rozsahu doplnit v průběhu odvolacího řízení.

30. Obdobně to pak platí rovněž v souvislosti se žalobkyní požadovanou náhradou ušlého zisku. Jakkoli soud prvního stupně správně konstatoval, že k předčasnému splacení byl oprávněn dlužník, nezjišťoval, zda k využití tohoto oprávnění (a předčasnému splacení úvěru) ze strany dlužníka skutečně došlo. Okolnosti, které vyšly v řízení najevo, přitom svědčí spíše pro závěr, že ke skutečné úhradě nedošlo (předmětná pohledávka byla dále jako neuhrazená postupována třetí osobě), a je potom otázkou, zda vůbec o nějakém ušlém zisku může být řeč. Byla-li by totiž předmětná pohledávka žalobkyní postoupena za úplatu na třetí osobu, je namíště vycházet z toho, že taková úplata odpovídá jak postupované jistině, tak i souvisejícímu příslušenství (úroku či úroku z prodlení, v závislosti na tom, jaká pohledávka a v jaké podobě byla předmětem postoupení). Pokud by za daných okolností žalobkyně reálně obdržela (jako úplatu za postoupení) méně, než jaký by byl celkový souhrn v budoucnu splatných úroků, šlo by již nikoli o důsledek trestního stíhání (opatření přijatých v jeho průběhu), nýbrž vskutku o výsledek smluvního ujednání. Lze v té souvislosti podotknout, že případné v budoucnu splatné úroky jsou v obdobných případech diskontovány, tj. okamžitá úhrada nižší částky, než jaká by odpovídala součtu v budoucnu splatných úroků, je zcela obvyklá a odpovídá běžné obchodní praxi, neboť plnění odložené na určitou dobu v budoucnu má v přítomném okamžiku zpravidla nižší okamžitou hodnotu. Ani těmito otázkami se nicméně soud prvního stupně nezabýval a i zde je třeba konstatovat nemožnost doplnění potřebného dokazování ze strany odvolacího soudu podle ustanovení § 213 odst. 4 o. s. ř. část věty za středníkem.
31. Konečně pak se žalobkyně domáhala náhrady nemajetkové újmy, a to jednak v podobě omluvy a jednak v peněžité formě v částce 5.499.000 Kč. Pokud jde o základ odpovědnosti v podobě nezákonného rozhodnutí podle ustanovení § 8 odst. 1 ZOdpŠk, ten je nepochybně dán v podobě usnesení o zahájení trestního stíhání, které bylo následně zrušeno. Vznik újmy na straně žalobkyně v souvislosti s posuzovaným trestním stíháním je co do základu mezi účastníky rovněž nesporný, spor je však o její závažnosti a o následné podobě (výši) přiměřeného zadostiučnění.
32. Podle ustanovení § 31a odst. 1 ZOdpŠk se bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučnění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ust. se zadostiučnění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučnění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.
33. Z ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011) plyne, že relevantními okolnostmi jsou v obdobných případech

závažnost trestní věci, délka trestního stíhání a jeho konkrétní dopady do osobnostní sféry poškozené osoby. Ve vztahu k právnické osobě pak je podstatné, zda došlo k zásahu do její dobré pověsti, zda vznikala nejistota při vedení společnosti či bylo dotčeno její řízení a konečně – byť v omezené míře – jakým způsobem byly dotčeny osoby v pozici členů orgánů společnosti (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 5. 10. 2016, sp. zn. 30 Cdo 2782/2015). Výše soudem přiznaného zadostiučinění má zásadně odpovídat výši přiznaného zadostiučinění v případech, které se v podstatných znacích shodují (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014).

34. Za daných okolností se pak se závěry soudu prvního stupně nelze ztotožnit. Je nutno připomenout, že zásah do dobré pověsti sice nebyl natolik destruktivní, jak se jej snaží vykreslit žalobkyně, z provedeného dokazování však vyplynulo, že o trestním stíhání žalobkyně byly podávány informace v médiích, v důsledku čehož byla nucena opakovaně věc vysvětlovat svým obchodním partnerům, ve vztahu k nimž byla věc dále podstatně komplikována i tím, že v důsledku zajištění peněžních prostředků ve značné výši byla nucena žádat o prodloužení splatnosti faktur. Jakkoli v konečném důsledku přes toto vše nebyla spolupráce ze strany žádného z obchodních partnerů ukončena, nelze z toho činit závěr, že k zásahu do nemajetkové sféry žalobkyně nedošlo. Zcela zásadní zásah přitom je namístě spatřovat zejména v nejistotě při vedení a řízení společnosti za situace, kdy jí bylo zamezeno disponovat částkou dosahující téměř 200 mil. Kč, v důsledku čehož bylo urgentně třeba řešit nouzové možnosti financování běžného provozu, pro který bylo – jak z provedeného dokazování vyplynulo – třeba zajistit částku významně přesahující 100 mil. Kč měsíčně. Byť tento konkrétní dopad trval „jen“ po dobu 1,5 měsíce, nelze jej jakkoli bagatelizovat a již jen proto je zcela namístě úvaha o poskytnutí satisfakce v peněžité podobě.
35. Při dalších úvahách o výši peněžitého zadostiučinění pak nelze než konstatovat, že srovnatelný případ nebyl zjištěn. V daném případě jde do značné míry o zcela specifickou situaci trestního stíhání právnické osoby, již ze samotné povahy věci tedy jde o v zásadě výjimečný případ. S ohledem na výše uvedené rozhodné okolnosti pak lze konstatovat, že povaha trestní věci byla závažná, žalobkyně byla stíhána pro zvláště závažný zločin, za který by v případě fyzické osoby pachatelé hrozil trest odnětí svobody v trvání více než 13 let. Na druhé straně samotná délka trestního stíhání nijak excesivní nebyla, neboť šlo o dobu jen mírně přesahující půl roku. I s ohledem na složitost věci a množství úkonů nelze tuto dobu trvání posuzovaného trestního řízení považovat za jakkoli nepřiměřenou. K otázce počátku trestního stíhání odvolací soud odkazuje na argumentaci popsanou již výše pod bodem 20. Zásah do sféry žalobkyně pak byl dán jednak obecně samotným trestním stíháním, které samo o sobě představuje zátěž spočívající přinejmenším v nejistotě o tom, jak skončí (včetně hrozby uložení eventuální trestní sankce), ale i v nutnosti zajistit obhajobu, která je další dodatečnou zátěží jak finanční, tak i časovou a osobní (obhajobě se nevěnuje toliko samotný obhájce, nýbrž s ním musí efektivně spolupracovat i orgány žalované a také další zaměstnanci). O trestním stíhání byla prostřednictvím médií informována veřejnost, což dopady trestního stíhání na straně žalobkyně jistě zvyšuje, na druhé straně však v žádném případě nešlo (jak vyplynulo z provedeného dokazování) o nijak excesivní medializaci a i když byla médiu podána informace o totožnosti žalobkyně, nebylo zjištěno, že by za zveřejnění této konkrétní informace odpovídala žalovaná (tj. že by orgány činné v trestním řízení postupovaly v rozporu s ustanovením § 8a odst. 1 tr. ř.). Zcela zásadní zásah do sféry žalované pak byl způsoben především opatřeními přijatými v průběhu trestního řízení, tj. zajištěním peněžních prostředků ve značné výši dosahující téměř 200 mil. Kč. Právě v důsledku toho byla žalobkyně nucena informovat o věci aktivně zejména své obchodní partnery, vše jim vysvětlovat, žádat je o prodloužení splatnosti faktur a nadto zajišťovat náhradní možnosti financování. Právě tato opatření způsobila zcela zásadní nejistotu při plánování dalšího chodu společnosti, šlo o významnou zátěž orgánů společnosti komplikující řízení společnosti a dotýkající se nepochybně osobně i konkrétních osob v postavení členů těchto orgánů. Na tom

nic nemění skutečnost, kterou akcentoval soud prvního stupně, že žalobkyně se reálně do úpadkové situace nedostala, neboť za situace, kdy nebylo známo, po jakou dobu bude zajištění finančních prostředků účinné, nebyly obavy z hrozícího úpadku zjevně bezdůvodné. Prodloužení splatnosti faktur pak bylo výsledkem vynaloženého úsilí ze strany vedení i zaměstnanců žalobkyně na straně jedné a vstřícnosti jejich obchodních partnerů na straně druhé, a jen v důsledku toho nedocházelo formálně k prodlení žalobkyně s úhradou jejich závazků, byť tyto byly reálně hrazeny později, než bylo původně ujednáno.

36. Za těchto okolností pak přiznaná peněžitá satisfakce nemůže být toliko symbolická (v řádu jednotek či desítek tisíc Kč), nýbrž je nutno, aby šlo o částku významnější. Odvolací soud takto dospěl k závěru, že odpovídajícím zadostiučiněním v daném případě je částka 100.000 Kč, kterou je proto namíste žalobkyni přiznat.
37. Nad rámec peněžitého zadostiučinění, resp. vedle něj, žalobkyně žádala též přiznání omluvy, která by byla v žalobkyni navrženém znění zveřejněna v médiích konkretizovaných žalobkyní. Omluva v této podobě však není namíste. Jak bylo již výše uvedeno, nebylo zjištěno, že by medializace případu byla jakkoli excesivní, jakož ani to, že by informace o totožnosti žalobkyně byla v rozporu s ustanovením § 8a odst. 1 tr. ř. poskytnuta sdělovacím prostředkům ze strany orgánů činných v trestním řízení. Samotný fakt medializace pak nemůže být kladen k tíži žalované. Nadto byly ve zpravodajství poskytnuty i informace o skončení trestního stíhání (být nikoli tak konkrétní či obsáhlé jako informace o jeho zahájení). Není proto namíste žádat po žalované, aby omluvu publikovala žalobkyni požadovaným způsobem, čímž by v zásadě mělo být napraveno jednání nikoli žalované, nýbrž jiných osob (médií, poskytovatelů zpravodajství), které dle názoru žalobkyně neinformovaly veřejnost o ukončení trestního stíhání žalobkyně dostatečně. Za to však žalovaná odpovědnost nést nemůže.
38. Závěrem lze uvést, že soud prvního stupně dospěl ke správnému závěru o splatnosti uplatněné pohledávky (v rozsahu, v němž podané žalobě vyhověl), která nastala uplynutím zákonné 6měsíční lhůty podle ustanovení § 15 odst. 1 ZOdpsk; nebyla-li pohledávka žalobkyni v této lhůtě uhrazena, dostala se tím žalovaná do prodlení podle ustanovení § 1968 o. z. a je v takovém případě povinna podle ustanovení § 1970 o. z. platit žalobkyni též zákonný úrok z prodlení ve výši určené podle nařízení vlády č. 351/2013 Sb. Tyto závěry se uplatní nikoli jen na částky, které shledal důvodnými již soud prvního stupně, nýbrž i na částky, které nyní žalobkyni přiznává (navíc oproti soudu prvního stupně) soud odvolací. Správným bylo i rozhodnutí soudu prvního stupně o lhůtě k plnění v trvání 15 dnů od právní moci rozsudku; toto rozhodnutí je v souladu s ustanovením § 160 odst. 1 o. s. ř. a odpovídá specifikům plnění ze státního rozpočtu, při němž je třeba respektovat příslušné předpisy a procedury; je proto odůvodněno stanovení delší než obecné 3denní pariční lhůty. Rovněž tyto závěry se uplatní také ve vztahu k částkám nyní přiznávaným žalobkyni odvolacím soudem.
39. S ohledem na právě uvedené tedy odvolací soud vyhovující meritorní výrok I. napadeného rozsudku v rozsahu částky 13.455,20 Kč s příslušenstvím (napadené odvoláním žalované) jako věcně správný potvrdil (§ 219 o. s. ř.), stejně jako zamítavý meritorní výrok II. (napadený v celém rozsahu odvoláním žalobkyně) v rozsahu částky 6.223.109,21 Kč s příslušenstvím a celý zamítavý meritorní výrok III. (o zamítnutí nároku na zveřejnění omluvy). V dalším rozsahu zamítavého meritorního výroku II. byl napadený rozsudek co do částky 164.742,26 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 6. 3. 2017 do zaplacení změněn (§ 220 odst. 1 písm. a/ o. s. ř.) tak, že žalobě bylo i v tomto rozsahu vyhověno. Pokud jde o úrok z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 291.231,88 Kč od 24. 8. 2018 do zaplacení, nezbylo odvolacímu soudu než v tomto rozsahu napadený rozsudek zrušit a řízení v tomto rozsahu zastavit (srov. výše pod bodem 13). Konečně pak byl rozsudek soudu prvního stupně zrušen také v zamítavém výroku II. co do částky 675.523,94 Kč s příslušenstvím (§ 219a odst. 2 o. s. ř.), v tomto rozsahu byla věc vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 221 odst. 1 písm. a/ o. s. ř.).

40. V dalším řízení se bude soud prvního stupně znovu zabývat dílčím nárokem žalobkyně na náhradu škody v podobě úroků zaplacených za poskytnutý úvěr, jakož i v podobě ušlého zisku z úroků z úvěru, který měl být žalobkyni dle jejího tvrzení předčasně splacen. Ve vztahu k prvnímu z těchto dílčích nároků bude třeba zaměřit se na otázky nutnosti zajištění nového úvěru (z hlediska dostupnosti jiných prostředků či možností financování), jeho skutečné čerpání (a užití) a zejména pak na otázku přiměřenosti sjednaných a zaplacených úroků (šlo-li o úrok obvyklý při poskytnutí úvěru za obdobných podmínek, resp. nebylo-li možné získat úvěr za podmínek výhodnějších). Pokud k těmto otázkám dosud účastníci neuvedli relevantní tvrzení či důkazní návrhy, bude třeba je v tomto směru poučit podle ustanovení § 118a odst. 1, 3 o. s. ř. Ve vztahu k dílčímu nároku na náhradu ušlého zisku bude třeba v dalším řízení zkoumat, zda k předčasnému splacení úvěru opravdu došlo a zda se tak stalo skutečně v příčinné souvislosti s posuzovaným trestním stíháním žalobkyně (tj. za účelem zajištění finančních prostředků potřebných pro překonání obtíží způsobených zajištěním finančních prostředků žalobkyně ze strany orgánů činných v trestním řízení) či nikoli. Pokud byla pohledávka žalobkyně z tohoto titulu postoupena třetí osobě, bude namíste i tuto skutečnost v rozhodnutí o uplatněném nároku zohlednit, jak bylo rozvedeno výše pod bodem 30.
41. Při novém rozhodnutí je soud prvního stupně vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku odvolacího soudu (§ 226 odst. 1 o. s. ř.). Spolu s konečným rozhodnutím o zbývající části uplatněného nároku soud prvního stupně rozhodne též o náhradě nákladů celého dosavadního řízení, včetně tohoto řízení odvolacího (§ 224 odst. 3 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř. dovolání ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení. Dovolání se podává k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu prvního stupně. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud (§ 239 o. s. ř.).

Praha 17. března 2021

JUDr. Jitka Denemarková v. r.
předsedkyně senátu